

[KRZYTAĆ *vb impf*

inf krzytać.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Zgrzytać; tu w przen:

Zwrot: bibl. »krzytać zęby [na kogo]« = złościć się, popadać w wściekłość: slyssacz tho zydowye, poczely krzithacz zeby na Nicodema [cf stridebant dentibus in eum Act 7/54; zgrzytáli nań zębámi WujBib] y rzekl Pilath zydom: yczo skrzitaczie naprzecziwko prawdzie? SprChęd 118 [Ewangelia Nikodema].

Formacje współrdzenne cf ZGRZYTAĆ.

MK